

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ περικνημὶς τοῦ Πάπα

Ἀφηγοῦνται τὸ ἐξῆς χαριέστατον ἀνέκδοτον διὰ τὸν Πάπαν Πιον Θ'. Μεγάλῃ κυρίᾳ τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας παρουσιάσθη καὶ τότε εἰς τὸν Πάπαν διὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, διότι τῆς ἀπέδωκε τὴν ὑγίαν.

— Κατὰ ποῖον τρόπον ; ἠρώτησεν ἐκκλητικὸς ὁ Πιος Θ'.

— Ἰδοὺ ! Κατ' ὁρῶσα νὰ προμηθευθῶ μίαν μεταχειρισμένην περικνημίδα τῆς ἀγιότητός σας, ἀπῆρτησεν ἡ κυρία, καὶ τὴν ἐφόρεσα μίαν φορὰν εἰς τὸν πάσχοντα πόδα μου καὶ ἀμέσως ἐθεραπεύθην.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Πάπας, εἰσθε πολὺ τυχερά. Ἐφορέσατε μίαν φορὰν μόνον τὴν περικνημίδα μου καὶ ἐθεραπεύθητε καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος κάθε πρωτὶ φορᾶ καὶ τὰς δύο, μόλις κατορθώνω νὰ στέκω εἰς τὰ πόδια μου...

★

— Αἱ ἰδέαι τοῦ Ζολᾶ.

Ἐξεδόθη ἐσχάτως βιβλίον περιλαμβάνον διάφορα ἀνέκδοτα τοῦ Ζολᾶ, μεταξύ ἄλλων δὲ καὶ τὰς ἀκολούθους ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας ὁ μέγας συγγραφεὺς ἔδωκεν εἰς ἐρωτήσεις, αἵτινες τῷ ὑπεβλήθησαν πρὸ δεκαπενταετίας, ὅτε ἦτο συνήθεια εἰς τὴν Γαλλίαν νὰ ἐρωτῶνται ὅλοι οἱ διάσημοι ἄνδρες περὶ τῶν συνηθειῶν τῆς ζωῆς των καὶ τῶν γνώμων, τὰς ὁποίας εἶχον μορφώσει ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων.

— Ἡ εὐχαριστοτέρα μου ἐνασχόλησις εἶνε ἡ ἐργασία.

— Ἡ μεγαλειτέρα δυστυχία θὰ ἦτο δι' ἐμὲ τὸ νὰ μείνω ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ.

— Προτιμῶ τοὺς συγγραφεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀποδίδουν σαφῶς ὅ, τι βλέπουν.

— Θεωρῶ ἥρως ἐν τῇ ζωῇ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν τὸν ἄρτον των.

— Μισῶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο τοὺς προδότας.

— Ἡ καλλιτέρα μεταρρυθμίσις εἶνε κατ' ἐμὲ ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ ἔκαμνε εὐτυχεῖς τοὺς ἀνθρώπους.

— Θὰ ἐπεθύμουν ν' ἀπέθνησκα αἰφνίδιον θάνατον. Ὁ Ζολᾶ ὑπῆρξε τυχερός ἢ τελευταία αὐτὴ ἐπιθυμία του ἐπραγματοποιήθη.

★

— Ὁ ὕπνος τοῦ Σαρδοῦ.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ὁ ἀποθανὼν Σαρδοῦ εἰργάζετο ἐσχάτως εἰς νέον δράμα μὲ ἥρωα τὸν Μιραμπώ. Καὶ εἶχε τόσον ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, ὥστε δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ἔβλεπε διαρκῶς εἰς τὸν ὕπνον του. πρὸς ὅσα καὶ σκηρὰς ἐκ τοῦ ἔργου. Καὶ ἔλεγε εἰς τοὺς οἰκείους του :

— Δὲν ξέρω πλέον ἂν ὀνειρεύωμαι ὅταν ἡμῶι μαζῇ σας ἢ ὅταν ἡμῶι μαζῇ των !

★

— Συγγραφεὺς μέγας καπνιστῆς.

Ὁ Κάρλυλ, ὁ μέγας Ἀγγλὸς συγγραφεὺς, ἦτο συνήθως καὶ μέγας καπνιστῆς καὶ δὲν ἔκαμνε ἄλλο παρὰ νὰ καπνίσῃ πῶς διαρκῶς. Εἶχε πληθῶραν ἀπὸ πίπας, τὰς ὁποίας ἐφύλαττεν εἰς ἓν κιβώτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε πρόχειρον ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Οἱ μαριώδεις καπνισταὶ ἔχουν συνήθως μίαν μόνον πίπαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται πάντοτε. Ὁ Κάρλυλ ἤλλασσε πῶς καθ' ἑκάστην κάποτε μάλιστα ἤλλασσε καὶ δύο φορὰς τὴν ἡμέραν. Ὁ φοβερός ὅμως αὐτός

καπνιστῆς ἐφρόντιζε νὰ μὴ καπνίσῃ ποτὲ μέσα εἰς τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας, διότι τὸ ἐθεώρει ἀνθυγιεινόν. Τὸ καλοκαίρι ἐκάπνιζε διαρκῶς εἰς τὸν κήπον τῆς οἰκίας του, ὅπου εἶχε μεταφέρει καὶ τὸ τραπέζι του καὶ εἰργάζετο, τὸν δὲ χειμῶνα ἐκάπνιζε κάτω ἀπὸ τὴν θερμάστραν, οὕτως ὥστε ὁ καπνὸς νὰ ἐξέρχεται διὰ τοῦ σωλήνους τῆς.

★

— Ὁ Στράους καὶ ἡ «Σαλώμη».

Μία ἐφημερίς τοῦ Βερολίνου ἀφηγεῖται τὸ κατωτέρω χαριέστατον ἐπεισόδιον, συμβὰν εἰς τὴν δοκιμὴν τῆς «Σαλώμης» τοῦ Στράους. Τὴν ὀρχήστραν διηύθυνεν ὁ μαέστρος Λέο Μπλέχ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἰς τι σημείον τῆς ἐκτελέσεως ἐσταχύνοντο μερικοὶ χρόνοι. Ὁ Στράους, παρακολουθῶν τὴν δοκιμὴν, παρετήρησε τοῦτο μετὰ λεπτότητος εἰς τὸν Μπλέχ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἔλαβε καθόλου ὑπ' ὄψιν τὰς συστάσεις τοῦ μουσουργοῦ.

Τότε ὁ Στράους θυμώσας τοῦ ἐφώναξεν ἀρεκτὰ δυνατὰ, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν πάντες οἱ παριστάμενοι.

— Γὰρ νὰ σὰς εἰπῶ, ἀγαπητὲ συνάδελφε, σεῖς ἐμελοποιήσατε τὴν «Σαλώμην» ἢ ἐγὼ ; Νὰ ξεύρω τοὐλάχιστον ! Καὶ ὁ μαέστρος Μπλέχ ἀπήντησε φλεγματικώτατα :

— Γὰρ ὄνομα Θεοῦ, σεῖς τὴν ἐμελοποιήσατε !

Ὁ Στράους ἔμεινεν ἀνανδός.

★

— Τὸ βιολὶ τοῦ Βάγνερ.

Ὅτε ὁ μέγας μουσουργὸς Ριχάρδος Βάγνερ διέμενεν εἰσέτι ἐν Μανδεμβούργῳ ὥς διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας τοῦ θεάτρου, εὗρίσκετο εἰς δυσχερῆ οἰκονομικὴν θέσιν καὶ πολλάκις δὲν εἶχε νὰ πληρῶσῃ τὸ ἐνοίκιον τῆς πενιχρᾶς του κατοικίας. Ὁ αὐστηρὸς οἰκοκύριος διὰ νὰ εἶναι ἐξηοφαισμένος ἀπὸ παντὸς ἀπενκαίον, ἐκράτει ὥς ἐνέχυρον τὸ μόνον πολυτίμον κτῆμα τοῦ Βάγνερ, δηλαδὴ τὸ βιολὶν του, ὅπερ ἦτο πρᾶγματι μεγάλης ἀξίας. Μόνον δὲ κατὰ τινὰς ἐσπέρας, ὁσάκις ὁ μουσικὸς ἦτο προσκεκλημένος εἰς μεγάλην τινὰ συναυλίαν καὶ εἶχεν ἀνάγκην τοῦ βιολίου του ἐλάμβανεν αὐτὸ παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν ἐσπερίδα, ἀλλ' ὑπὸ ἄγρου ἔπιτηροῦν ἐνός ἀνθρώπου, ὅστις συνώδευεν ἐκάστοτε τὸν Βάγνερ καὶ ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ τὸ βιολίον, ὅπως τὸ ἀποδόσῃ εἰς τὸν ὀφειστον οἰκοδεσπότην !

★

— Ἡ βαλίττα τοῦ Κόναν-Ντόυλ.

Ὁ περίφημος Κόναν-Ντόυλ, ὁ ἰδρυτῆς τῆς σχολῆς τῆς ἀπυνομικῆς μυθιστοριογραφίας κατὰ τὸ τελευταῖον ταξιδεῖόν του εἰς Παρίσιον ἤκουσεν ἐκκλητικὸν τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις τὸν παρέλαβεν ἐκ τοῦ σταθμοῦ, νὰ τὸν καλῇ μετ' αὐτὸν ὅνομά του.

— Ποῦ με γνωρίζεις ὅτι εἰμαι ὁ Κόναν-Ντόυλ ; ἠρώτησεν.

— Ἐδιάβασα εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθετε ἐκ Νικαίας μέσῳ Μασσαλίας καὶ Ἀνών. Εἶδα ὅτι τὰ μαλλιά σας εἶνε κομμένα ἀπὸ κουρέα τῆς Μασσαλίας καὶ τὰ παπούτσια σας ἔχουν λάσπη ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς Ἀνών. Καὶ σὰς ἀνεγνώρισα.

— Πῶς ! Μὲ τὰς δύο αὐτὰς ἐνδείξεις μόνον με ἐγνώρισες ; ἠρώτησεν θανυμάζων ὁ Κόναν-Ντόυλ.

Ὁ ἁμαξηλάτης ἐμεδίλασεν :

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, εἶπεν, ὅτι εἶδα καὶ τὸ ὄνομά σας ἐπάνω εἰς τὴν βαλίτταν σας.